

KURIÓZUMOK KÁVÉZÓJA

Heather Webber

KURIÓZUMOK KÁVÉZÓJA

Heather Webber

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Heather Webber: *At the Coffee Shop of Curiosities*
A Forge Book
Published in 2023 by Tom Doherty Associates
New York, USA

Fordította
Nagy Mónika Zsuzsanna

Szerkesztette
Kónya Orsolya

Borító
Booksy

ISBN 978-963-636-733-6

Minden jog fenntartva

© Heather Webber 2023
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Nagy Mónika Zsuzsanna 2025

*Ez a könyv mindazoknak szól, akik arra vágnak,
hogy kitárhassák szárnyaikat, és repülhessenek.*

Ava!
Fel a fejjel, bogárcám! Mindig is egy állásinterjúra
vártál, valahol jó messze. Hát élj a lehetőséggel,
és szárnyalj! Csak légy önmagad, és menni fog.
Driftwoodban megtalálod a boldogságot.
Pussz.

GONDOZÓT KERESÜNK

Türelmes, energikus, higgadt gondozót keresünk, aki odaköltözne egy bogaras öregúr és elkényeztetett, igazi szörnyeteg nőstény macskája mellé egy vélelmezetten kísértetjárta, tengerparti házba. Különösebb tapasztalat nem szükséges, előnyt jelent viszont a jó szervezőképesség és a háztartásvezetési tapasztalat, illetve az is, ha nem okoz gondot egy térben lakni egy kísértettel, kaotikus viszonyokkal, macskaszőrrel, porral és a padláson élő madarakkal, vagy inkább – a valóságnak megfelelőbben – a harangtoronyban élő denevérekkel. Jelentkezés saját felelősségre hétfő reggel 9-kor a Szarka kávézóban, az alabamai Driftwoodban. Keresse a hullafáradt Maggie-t!

ELSŐ FEJEZET

AVA

A levelet egy halott küldte.

Efelől semmi kétségem nem volt.

Na jó. Azért egy *kevés* mégis. Rendben, számos kétségem volt. Rengeteg.

A kocsiban ülve azonban, tizenhárom hosszú órán keresztül, mialatt semmi másra nem tudtam gondolni, végül is senki más nem jutott eszembe, aki ezt az üzenetet küldhette volna. Senki más, csakis Alexander Bryant, márpedig ő tegnap múlt egy hónapja, hogy meghalt. Az is a tegnapi nap krónikájához tartozik, hogy a nyár végi szellő befűjt a konyhám ablakán, és a pult tetején álló kis stószról a földre sodort egy borítékot, amelyről addig tudomásom sem volt. Épp mosogattam, a levél meg csak libegett lefelé kitartóan, és hangtalanul földet ért a lábamnál.

Az volt a különös, hogy nem emlékeztem a levélre. Nem sok mindent kapok postán, úgyhogy biztosan feltűnt volna. De semmi emlékem erről a barna nátronpapír borítékról, amelyen nincs feladó. Ahogy a címzésre sem emlékeztem, a szabályos, szinte mechanikusan rótt, nyomtatott betűkre. Csúpan a kék tinta egyenetlensége árulkodott arról, hogy kézzel

írták. És határozottan nem emlékeztem a boríték jobb felső sarkában a lepkés bélyegre, amelyet nem csúfított el a mellé ütött és olvashatatlanul elmosódott postai bélyegző.

Most, hogy a piros lámpához gurulva megálltam, és vártam, hogy balra fordulhassak a könnyű szélben hajladozó pálmáktól szegélyezett útra, már *kifejezetten* furcsállottam, hogy nem vettem észre a bélyeget. Persze az is igaz, hogy Alex halála óta minden olyan homályos körülöttem. Folyton másutt jár az eszem, csak vergődik a sok, büntudatból szőtt „mi lett volna, ha?” és „mit kellett volna?” hálójában.

– Biztos, hogy ez a legjobb lehetőség számodra?

Anyám hangja a kocsi hangszórójából szólt, meglehetősen nyugtalanul.

– Ezt csak egyféleképpen tudhatom meg – mondtam, és kicsit lejjebb vettem a hangerőt. Éles, aggodalmas tónusa sértette a fületem.

– Ava... – sóhajtott egy nagyot. – Tudom, az utóbbi hónapokban eléggé elveszett voltál, de ezt most mégis elhamarkodott döntésnek érzem. Mindig is a számítógépeden, otthonról dolgoztál. Most meg hirtelen *gondozónak* állnál?

Ugyan beszéltem neki a munkáról, de korántsem mondtam el mindent. Nem említettem például azt sem, hogyan szereztem róla tudomást. Sem azt, hogy a helyszín Alabama. És hogy egész éjjel vezettem, hogy odajussak.

Nem számít, hogy huszonhét éves vagyok – anyám menten rohamot kap a gondolatra is, hogy esetleg nem vigyázok eléggé magamra.

Kis híján föl se vettem a telefont, de attól még inkább pánikba esett volna. Jobb volt az aggodalmát ezen a ponton enyhíteni, semmint hagyni, hogy elharapózzon.

Nem akarom, hogy miattam aggódjon. Egész életében aggódott miattam. Csak az utóbbi pár évben lélegzett szabadabban, aludt jobban, és élt normális életet, hogy már nem volt miattam örök készenlétben.

Nem akartam visszatérni ahhoz a korábbi állapothoz.

– Azt hiszem, most jót tesz nekem egy kis ritmusváltás – mondtam végül. – Ha kimozdulok a komfortzónámból.

Szürke volt a reggel, az égen alacsonyan úsztak a felhők. A kora reggeli vihar után maradt kövér esőcseppek még ott ücsörögtek a bogaraktól pettyes szélvédőm szélén, amikor a műszerfalra pillantva megnéztem, mennyi az idő. 8:38.

Ujjaimmal doboltam a kormánykeréken, és egyre csak a le-
velre gondoltam, amely miatt útra keltem.

A borítékban egy gondosan háromba hajtott, gyűrött papírdarabra bukkantam. Mintha a gondozói állást ajánló, gépelt hirdetést egy ponton összegyűrték, majd kisimították volna. A tetejére pedig valaki kézzel hozzáírt egy pár mondatot.

Valaki.

Alex?

A rövid, odafirkantott üzenet a volt barátom, Alexander kézírásának számos vonását mutatta. A kicsit nyálas bogárkás rész? Na, ilyen pont mondana. Volt egy sajátos stílusa, amiktől ezek az idejétmúlt kifejezések tőle kedvesnek hatottak. És hát az a „pussz”? Mindig így írta alá az üzeneteit. A kézírás, az a dőlt, férfias macskakaparás akár az övé is lehet, de nem tudom biztosan, és nincs is nagyon mivel összevetnem, csak azzal a megkésett születésnap-i üdvözléttel, amit júniusban adott vissza. De azon meg annyi van a kézírásával, hogy *Pussz, Alex*. Kedves pasi volt, de nem különösebben érzelmes, és eléggé feledékeny.

Inkább az éppen aktuális dologra összpontosított, hogy jelen legyen, emlékezzen, egyáltalán, hogy *létezzon*.

Őszintén szólva ez volt az egyik a számos ok közül, ami miatt mindössze három hónap után szakítottam vele. Úgy váltunk el, ahogy összejöttünk: barátokként. Azt is megígértük egymásnak, hogy barátok maradunk. De a szakításunk utáni hetekben folyton feszegette a határokat, aztán pedig meghalt.

– Rendben, Ava – mondta a mama. – Akkor most békén hagylak. Mikor lesz az interjú?

Ha a levelet *tényleg* Alex küldte, miért? És hogyan?

Frusztráltan kifújtam a levegőt – a lélegzetem halk, sípoló hanggal jött ki, mintha a szárnyát próbálgatná a szokatlanul párás közegben. Az okot gyanítottam, de *ahogyan* mindez történt, mégis meglepett. Lehetséges, hogy a levelet még a halála előtt adta fel. Akár egy hónapig is vesztegelhetett a postán, majd nemrégiben megtalált. Ilyen dolgok folyton történnek. Folyton.

De mégis...

Miért küldene levelet? Hiszen a hét minden napján, a nap huszonnégy órájában nála volt a telefonja, miért nem fotózta le a hirdetést, és küldte el SMS-ben? Az sokkal inkább Alexanderre vallana. Számára a posta idejétmúlt szervezet volt. Különben is, miért nem írt rá feladót? És miért nem írta alá az üzenetet? És csak nemrég kezdtem állást keresni – amikor még itt volt, nem volt szükségem rá –, honnan tudhatta volna? Csak két hete rúgtak ki, mert annyira képtelen voltam koncentrálni bármire is Alex halála után.

– Ava? Ott vagy? – kérdezte a mama.

– Igen, itt vagyok. Csak elgondolkoztam.

– Azt kérdeztem, mikor lesz az interjú.

A levél időzítése mindenképpen nehezen értelmezhető. Tényleg véletlen egybeesés lett volna, hogy az interjú időpontja előtt *egyetlen nappal* esett ki a papírkupacból az a levél, hogy még épp legyen időm eljutni Alabamába? Azon már meg sem ütközöm, ahogy a lábam elé hullott. Mintha csak...

Arra gondolni sem merek, hogy az egész úgy hatott, mint ha egy láthatatlan kéz kikapta volna a kupacból *azt* a levelet, és a lábamhoz helyezte volna. Lúdbőrzött a karom az ötletre, gyorsan eldörzsöltem a kis púpokat. Kísértetek márpedig nincsenek. *Nincsenek.*

Vagy vannak?

Megráztam a fejem, és végül abban maradtam magammal, hogy ez a levéldolog eléggé rejtélyes. De ennyi.

– Ava!

Anyám kiáltására felkaptam a fejem. Csengett tőle a fülem.

– Kilenckor! – mondtam gyorsan.

– Küldesz utána SMS-t?

– Persze.

– Jó. Hallom, hogy nagyon máshol jár az eszed, úgyhogy hagylak, figyelj az útra. Szeretlek. És ne feledd az SMS-t!

– Nem fogom. Én is szeretlek – mondtam, aztán megszakítottam a hívást, és kifújtam egy jó nagy adag levegőt.

Lehúztam az ablakokat, hadd járja át a szél a kocsit. Nyomban megéreztem a levegőben a tenger illatát – azonnal felismertem azt a sajátos sós illatot, pedig csak egyszer jártam tengerparton, amikor tízéves koromban Floridában nyaraltunk. De az a rövid kiruccanás is elég volt ahhoz, hogy beleszeressek a vízbe.

Az irányjelzőm kitartóan kattogott, a hangja azonban szinte nem is hallatszott a szél süvítésében. Csak pár mérfölddel

korábban figyeltem föl a partot megülő, sűrű ködre. Az öböl nem is látszott, de ha erősen figyeltem, hogy kizárjam a szél zúgását, a madárcsicsergést és a forgalom zaját, meghallottam a partnak csapódó hullámok dallamos és mégis diszharmonikus hangját, amely egyszerre figyelmeztetett a veszélyes hullámokra, ugyanakkor jelezte, hogy a káoszban ott rejlik a szépség.

Hogy szerettem volna a parton lenni! Táncolni a habos hullámokban. Talán belevetettem volna magam a sós vízbe, és hagytam volna, hogy átcsapjon fölöttem, és elnémítson minden más zajt, elmossa minden aggodalmamat. Éveken át könyörögtem, hogy menjünk el újra a tengerpartra, de újra meg újra ellenállásba ütköztem, mivel az az egyetlen vakáció végül mentőautós kitérővel ért véget a legközelebbi kórházban, és azzal, hogy anyám megfogadta, soha többé nem utazunk ilyen messzire Cincinnatiból, az otthonunktól.

Persze visszatérhettem volna, miután elköltöztem otthonról, és a magam ura lettem, de egyedül nem mertem, mivel egy ponton a sajátommá váltak anyám aggodalmai.

Az órára pillantottam, 8:40 volt.

A piros lámpa végül zöld nyílra váltott, én pedig becsuktam az ablakokat, hogy kizárjam a zajt. Ahogy közeledtem Driftwoodhoz, a gyomrom egyre inkább görcsbe rándult. Anyámnak igaza van. Ezt elkapkodtam. Vajon miután elolvastam azt a levelet, miért döntöttem úgy, hogy minden óvatosságot sutba dobva sebtében összecsomagolok, és kocsiba vágom magam, hogy megtegyem ezt a hosszú utat Alabamába? Hiszen levélben is *jelentkezhettem volna* az állásra.

Ha valamit, hát azt biztosan tudom magamról, hogy Ava Laine Harrison soha nem dobja sutba az óvatosságot. És nem cselekszik meggondolatlanul. Például nem kerget vágyálmo-

kat, mint amilyennek ez a déli kirándulás tűnt hirtelen. Nem szokásom elhagyni a komfortzónámat, ahol minden ismerős körülöttem. Rutinszerű. Nyugis.

Főleg nyugis.

Most meg tessék, egy helyes kis tengerparti település Szarka nevű kávézója felé tartok állásinterjúra, egy elég rémesnek hangzó munkára, amelyet nem is biztos, hogy szeretnék megkapni.

Egyetlen jó okom sincs arra, hogy itt legyek. Csak azt tudom, hogy ide *kellett* jönnöm. És ez az érzés olyan erősen lüktetett bennem, hogy le sem tagadhattam, még akkor se, amikor pedig legszívesebben megfordultam volna, hogy visszainduljak északra.

A fákkal szegélyezett, festői szépségű térhez közeledve óvatosan hajtottam az egyirányú utcákban. Nem akartam gyorsan menni, hogy szemügyre vehessem a környezet minden apró részletét, megsejteljek minden egyes kis boltot. Persze azért haladtam, és meg is pillantottam a tér másik oldalán a mutatós, kékeszöldre festett kávézót. Egy pillantás az órára: 8:44.

Parkolási lehetőséget keresve balra kanyarodtam, aztán megint balra, és végül találtam is egy szabad helyet, nem messze a kávézótól, két golfkocsi között. Leállítottam a motort, felkaptam a táskámat, és kipattantam a kocsiból.

A téglával kirakott járdán aztán szedtem a lábam, amilyen gyorsan csak tudtam. A Szarkához közeledve azonban lassultak a lépteim. Majd megálltam. Most, hogy célhoz értem, úgy éreztem, korai lenne bemenni.

Szokatlan zajok örvénylettek körülöttem dallamok torádójaként: némelyik, mint a pálmalevelek susogása, mély,

mások pedig mint a sirályok lelkes vijjogása, élesek. Mindez egyszerre volt ellentmondásos, mégis harmonikus.

A harmóniáért hálás voltam. Nem mondhatom, hogy ez a normális. Persze egész életemben nincs sok dolog, ami szokásosnak tekinthető. Abban bíztam, hogy ez majd Driftwoodban megváltozik. Végére is erre célzott a levél, nem igaz?

Mindig is egy állásinterjúra vártál, valahol jó messze.

Amióta az eszemet tudom, mindig is normalitásra vágytam. Életem nagy részét úgy éltem, hogy rejtegettek, biztonságban tartottak, így aztán nem is tanultam meg, milyen egy nagy egész részének lenni. Arra vágytam, hogy olyan helyen éljek, ahol úgy kezelnek engem is, mint mindenki mást. Olyan helyen, ahol egyszerűen Ava lehetek, és nem sajnálnak vagy ítélkeznek fölöttem látatlanban.

Driftwood pont olyan távol esett a komfortzónámtól, amilyen messzire el tudtam jutni, itt állva azonban mégis higgadt voltam, az idegeim megnyugodtak. Ez pedig reményt adott, hogy nem volt nagy hiba idejönnöm.

A kis tengerparti város eddig tökéletesen normálisnak tűnt. A tér három oldalára vagy két tucat vidám paszellszínekben pompázó üzlet zsúfolódott össze, ezek egyike a Szarka. A tér negyedik oldalán egy egyszerű, gyöngyház színű templom állt, tetején harangtoronnyal és kereszttel; mintha lehorgonyozná a várost.

A tér kellős közepén egy ovális alakú, zöld terület nyúlt el. Az egyik végében két nő ült egy pléden, beszélgettek, a közelükben két kisgyerek rugdosott egymásnak egy labdát, míg a gyepről a másik végében idősebb résztvevőkkel sortáncórát tartottak.

Ahogy bámultam az előre-hátra mozgó táncosokat, a hátam mögül érkező csoszogó léptek zajára és kutyabiléták csilinge-

lésére lettem figyelmes. Ahogy megfordultam, azt láttam, hogy a járdán egy férfi a kutyájával a kávézó felé tart.

Nagydarab, magas férfi. Az a fajta, aki labradort, golden retrievert vagy németjuhászt tart – nem pedig egy kicsi, krémszínű, hosszú szőrű tacskót. Az ellentmondást végtelenül szórakoztatónak találtam.

A férfi távolságtartóan barátságos mosollyal rám köszönt.

– Jó reggelt! – Közben a bejárathoz erősítette a póráz egy kampóra.

Szép, lágyan csengő hangjába egy cseppnyi édesség vegyült.

Gyorsan megvakarta a kutya hosszú, szőrös fülét.

– Mindjárt jövök, Norman – mondta. – *Maradj!*

A kutya leült.

Norman? Valamiért meg voltam győződve róla, hogy szuka olyasmi névvel, hogy Goldie vagy Ariel. Mert olyan... *bájos*. Némán elnézést kértem tőle, amiért elhamarkodott következtetésre jutottam.

A férfi elhaladt mellettem, és kitárta a kávézó széles üvegajtáját. Csengettyűk csilingeltek, és frissen őrölt kávé illata szállt kifelé, továbbá némiképp disszonánsan megannyi hang, az edények kongása, a daráló zúgása.

A férfi a vállával nyitva tartotta az ajtót, lefelé nézve rám pillantott aranypettyes sötétbarna szemével. És a szívem is belesajdult abba, amit a mélyén láttam.

– Bejön? – kérdezte sűrű szemöldökét felhúzva.

Az órámra pillantottam. 8:49. Még nem álltam készen.

– Még nem, köszönöm.

Biccentett, és belépett a kávézóba. Az ajtó lassan csukódott be utána, de még kihallatszott egy nő felcsattanó, harsány nevetése. Kacaja olyan üresen kongott, hogy félő volt, mind-

járt össze is törik. A *nő* mindenesetre akár össze is törhetett volna.

Mintha a kutya is meghallotta volna a nőt, együttérző torokhangot adott ki halkán, szaggatottan. Ugatásnak nem is nevezném. Inkább mintha félig-meddig vakkantás, félig-meddig pedig... hápogás lett volna. Rögtön el is neveztem *vakkogásnak*. Tünetmentes volt. Mármint a *kutya*.

– Nagyon helyes vagy – mondtam neki.

Kedves barna szemével rám pislogott.

Az út másik oldalán gyermekkacagás harsant fel, Norman pedig ismét *vakkogásba* fogott, mintha be akarna szállni a buliba. Tucatnyi ember lófrált körülöttem fel-alá minden irányba. Kosárral felszerelt biciklik gurultak el, mások horgász-felszereléssel megrakott kocsikkal tartottak a part felé.

– Jó lehet itt élni – jegyeztem meg Normannek.

Felkapta a fejét, és esküdni mernék, hogy lényegében bólintott. Tűnődni kezdtem, vajon nem álmodom-e. Ez nem lehet valós. Egyetlen részlet sem. A rejtélyes levél. A szokatlan utazás. Ez az elragadó város, amely még a borús ég alatt is képeslapra illő látványt nyújt. És a szépséges, kommunikatív tacsókó.

Hogy biztosra menjek, nem csupán a képzeletem űz tréfát velem, visszatartottam a lélegzetemet, mígnem már szét akartam robbanni, majd levegő után kezdtem kapkodni. De nem a lakásomban tértem magamhoz Cincinnatiban, hanem a Szarka előtt álltam, a sós levegőt szívtam be, körülöttem pedig a meleg, szeptemberi szellő pusmogott.

A táncosok egy pattogós countryszám ritmusára előbb balra, majd jobbra lejtették a táncukat. A látványra a csöppségek kacagtak, és utánozni kezdték a táncosokat – vagy gúnyolód-

tak rajtuk, abból a távolságból ezt nem tudtam biztosan megállapítani. A tér túloldalán, egy reggeliző előtt egy üres helyre csikorgó fékkal leparkolt egy golfkocsi. Norman megvakarta a fülét, mire a bilétái csilingelni kezdtek.

Az egész tökéletesen reális, vagy inkább *szürreális*, ha őszinte akarok lenni. Nem láttam és nem hallottam semmit, ami ne lett volna egészen lenyűgöző. Még az égen pöffeszkedő szürke felhők is kecsesnek hatottak aranszegélyükkel, mintha egy festő ecsetje húzta volna ki a cakkos körvonalakat.

Képes leszek valaha is beilleszkedni ebbe a közegbe? Amelyik ilyen tökéletes? Én, a kis tökéletlen, *furi* vagy *különc*, ahogy oly sokszor neveztek, mert akadtak, akik nem tudták, mivel bélyegezzék meg, amit képtelenek megérteni.

Ahogy a fényzilánkok áthatoltak a felhőkön, fény öntötte el a kávézó zöldeskék homlokzatát. A hirtelen támadt ragyogás megvilágított egy idősebb hölgyet, aki a kirakati ablak mögött ült egy kis asztal mellett. Egészen vékonyra szedett szemöldökét felhúzva nézett rám, határozott tekintetében mintha némi meglepetés csillant volna.

Viszonoztam a pillantását már pusztán azért is, mert elámultam a megjelenésén. Túlságosan ívelt gerincét kihangsúlyozó, testhez álló, flitteres ruhát viselt fekete pillbox kalappal és franciafátyollal.

Tétován rámosolyogtam. Mire ő csücsörített, mintha valami savanyút ízlelne. Aztán fölszegte a fejét, és felém fordította púpos hátát. A flitterek vele összhangban villództak, mintha nem túl nyájasan búcsút intenének, bennem pedig önkéntelenül is valamiféle reménysugár villant fel.

Talán ebben a bájos városkában egy-két csodabogárnak is van hely.

Norman boldogan dobolt a farkával a földön. Leghőbb vágyamnak éreztem, hogy része legyek ennek a bájos városkának. Meg kell kapnom azt az állást.

Ismét az órámrá pillantottam. 8:51. Mindjárt idő van. Kezemet a gyomromra helyeztem, hátha lecsillapítom a visszatérő idegességemet. Képes vagyok rá. *Képes vagyok.*

Egy pillanatra befelé figyeltem, észlelek-e valami kellemetlen érzést, de nem volt semmi ilyesmi. Megkönnyebbülten kifújtam a levegőt, és ezredszer, vagy inkább milliomodszer megkérdeztem magamtól, vajon mikor hagyok fel az örökös ellenőrzéssel, és fogadom el, hogy meggyógyult a testem.

Az igazság az, hogy talán soha.

A figyelmeztető jelek, a tünetek fürkészése nagyon korán belém égett. Négyéves voltam, amikor egy ponton az életem, az egészségem olyan fordulatot vett, hogy aztán nem volt visszatérés ahhoz, ami előtte volt.

Kifelé semmi jele annak, hogy egészségügyi problémáim vannak, leszámítva talán a táskákat a szemem alatt, amiket megfelelő krémekkel igyekszem eltüntetni. Mióta Alexander meghalt, egyetlen éjszakát sem aludtam végig. Őszintén szólva azóta nem érzem jól magam, a gyász és a büntudat fizikailag és érzelmileg egyaránt megvisel.

– Adj magadnak egy kis időt – mondta az anyám –, de ha rosszabbodik, menj el orvoshoz. Ne kockáztass!

Az idő múlása eddig nem sokat segített. De nem szívesen fordulnék orvoshoz. Nem szeretnék még egyszer végigmenni azon az úton.

Elmerültem a gondolataimban, így a meglepetés erejével hatott rám, amikor a kávézó ajtaja hirtelen kitérült, és egy hosszú fekete hajú, szép, idősebb nő viharzott ki, mint akinek

ég a lába alatt a talaj. Nyomban el is tűnt az első sarkon, sietős lépteit hangosan kopogtak a járdán.

Egy pillanattal később Norman gazdája is kijött, egyik kezében egy műanyag pohárban jeges kávé, a másikban egy papírtálkában jó adag tejszínhab. Utóbbit a kutya elé helyezte, Norman pedig azonnal nekilátott. A férfi kortyolt egyet a szívszálon át, aztán egyik lábáról a másikra állt, látszott, hogy inkább megenne egy marék üvegszilánkot, semmint szóba elegyedjen egy ott tébláboló idegennel.

Végül csak megszólalt.

– Nem idevaló vagy, igaz?

– Olyan nyilvánvaló? – kérdeztem.

Oszladozni kezdtek a vékony, szürke felhők, itt-ott megjelent az égbolt kobaltkékje, a férfi pedig kurtán ismét rám pillantott.

Aztán a kocsim felé siklott a tekintete – nem is parkolt a közelben más. A háromajtósom ohioi rendszáma elég egyértelműen árulkodott róla, hogy milyen hosszan kergettem ezt a bizonyos vágyálmot.

– Errefelé kevesen hordanak gypjút, különösen ilyenkor.

Ahogy a mosollyal melegség költözött a szemébe, elűzve a komorságát, azt tippeltem, hogy a harmincas évei elején járhat. Apró vörös rákokkal mintázott, gyűrött, rövid ujjú inget viselt, meg sávolszövésű kék rövidnadrágot. A lábán viseltes vitorlácipőt, zokni nélkül.

– Tudom, hogy nem épp a partra illő darab, de ez a szerencseblézerem. – Meghúzogattam a vintage pöttyös lila zakót. Elég drága darab, amit évekkal ezelőtt úgy vettem meg, hogy a „mentsük meg” állványon találtam rá, mert volt az ujján egy szakadás, amit pillanatok alatt megjavítottam. Amikor ebben

a zakóban mentem állásinterjúra, mindig megkaptam az állást. Mondjuk, összesen kettőt, de akkor is.

– Szükséged van szerencsére? – kérdezte alig érzékelhető, lágy déli akcentusával.

Elmosolyodtam, és bíztam benne, hogy csak a reménykedést látja rajtam, a bánatot nem.

– Mindenkinek szüksége van rá, nem igaz?

Bal kezére pillantott, amelyen nem viselt gyűrűt, kinyújtózatta az ujjait.

– Egyesek szerint mindenki a maga szerencséje kovácsa.

– Hát, én nem tartozom közéjük. Én minden szerencsét megragadok, ami adódik.

Miközben ezt mondtam, közénk szállt egy pompás királylepke – ez a fajta könnyen felismerhető sötétnarancs-fekete mintázatáról. Feltűnt, hogy ezen a példányon van egy kis rendellenesség. A jobb szárnyán az elülső rész szélén volt egy kis fehér folt, mintha festékbe mártotta volna. A szokatlan jegy villódzott, opálosnak hatott még ezen a szürke reggelen is.

A szél megerősödött, a férfi fölemelte a fejét, nagy levegőt vett, mintha egész idő alatt, amíg ott ácsorgott, fuldoklott volna.

– Amúgy Sam vagyok, ő pedig Norman.

Norman már kitakarította az edényét, apró, rózsaszín nyelvvel a szája szélét nyalogatta.

– Szabadságon vagy...? – Felvont szemöldökkel kissé előredőlt, elhallgatott, nyilván arra várt, hogy elárulom a nevem.

Ebből a kis távolságból megéreztem az illatát. Mogyoró és citrus, sűrű erdő és melankólia.

– Ava vagyok. És állásinterjúra jöttem.

Egyszerre feszengés fogott el, amiért megkockáztattam, hogy idejövök. Egészen tegnapelőttig egyórányi távolság volt a leg-

hosszabb, ahova elvezettem az otthonomtól. Végére is alig pár éve van jogsim. Most meg tessék, itt vagyok Driftwoodban, Alabamában, és mindez egy szelle... – itt félbeszakítottam a gondolatomat, némán felülbíráltam. Mindez egy rejtélyes levél miatt.

Amikor felbontottam azt a különös levelet, az a sora, hogy „Mindig is egy állásinterjúra vártál, valahol jó messze” azt az érzést váltotta ki belőlem, hogy most jó esélyem van újrakezdeni az életemet, megtenni egy hitbéli ugrást.

És hát így kerültem ide én, a különös ebbe a különös, bájos közegbe, készen arra, hogy megragadjak egy nagyszerű, ijesztő lehetőséget.

– Értem – mondta Sam. – Ez indokolja a blézert.

Bólintottam.

Arcát ismét a szélbe tartotta, nagy levegőt vett.

– Nem biztos, hogy szükséged van arra a kabátra. A levegőben érzem a szerencsét. Körülöttem fújja a szél.

– A blézer teszi, hidd el.

Elmosolyodott, mint aki rám hagyja, mert a modora nem engedi, hogy vitatkozzon velem.

A lepke összevissza röpködött körülöttünk, mintha kissé kapatos lenne. Egyre-másra alászállt, aztán megint fel, míg végül megtelepedett az alkaromon. Ott aztán lassan nyitogatgatta a szárnyait, amelyek suhogása szinte minden más zajt háttérbe szorított.

– A lepkék is a jószerencse hírnökei?

Sam szemének aranypöttyeit bánat felhőzte be.

– Arról nem tudok, hogy a lepke a szerencse szimbóluma, de attól még lehet. Errefelé úgy tartják, hogy az élet képviselője – pontosabban a halál utáni életé. Itt bárki más azt mon-

daná, ha egy lepke így rád száll, akkor olyasvalaki látogat épp hozzád, akinek szerepe volt az életedben, és aki már meghalt.

Nagyot nyeltem, a lepkés bélyegre gondoltam, ami azon a borítékon volt, amelyben a levél érkezett, és hogy a királylepke szárnyának éteri suhogása egyszerre szívdobogásnak tűnt.

Lehetséges lenne, hogy ez a lepke... *Alex*?

Súlyos érzés rohant meg, és vívódni kezdtem, vajon azt akarom-e, hogy a lepke elröppenjen a blézerem ujjáról, vagy inkább azt, hogy maradjon a közelemben.

– Bárki más, de te nem? Te nem hiszel ebben?

– Már nem vagyok biztos abban, hogy mit hiszek.

A feszültség és gyász jól hallhatóan, tisztán csendült ki a hangjából, elárulva egy történet szomorú végét anélkül, hogy a korábbi fejezetekről bármit is közölne. Ujjam hegyével megfogtam az engedelmes lepkét, és felé nyújtottam.

– Örömmel megosztom veled ezt az élményt.

Ahogy Sam elfordult, hogy eloldja Norman porázát, a szemében értetlenség tükröződött. Aztán felkapta az üres tejszínes tálkát, és a közeli szemetesbe dobta.

– Nem hinném, hogy így működik, de azért kösz. Igazán kedves tőled. De ha a királylepke a szerencsét jelenti, akkor megütötte a főnyereményt, mert ilyenkor rengeteg röpköd errefelé. Úgy egy hónap múlva az egész várost ellepik, az égbolt szinte narancsszínre vált, amikor a tél beállta előtt megindulnak délre. Október végén van a Lepkefesztivál. Nagy esemény nálunk.

A gondolat, hogy láthatom a lepkevándorlást, olyan örömmel töltött el, amelyet jó ideje nem éreztem már. De ha itt akarok maradni, akkor kell az állás. Megnéztem az időt: 8:58. Nem halogathatok tovább.

– Mennem kell. Örülök, hogy megismertelek titeket.

Sam különös tekintettel a szemében nézett vissza rám, és bólintott.

– Isten hozott Driftwoodban, Ava. Talán még összefutunk itt.

Miközben Sam elindult Normannel, én a lepkét egy derékig érő cserepes növényhez vittem, és óvatosan egy rózsaszín virágra helyeztem őfelségét. A királylepké kinyitotta, majd összezárta a szárnyait. Aztán még egyszer. A fülem szívdobogásnak érzékelte a zaját.

Nem. Nem lehet Alex. Az lehetetlen. Ez csak egy lepke.

De a levél óta... valahogy kezdek mást gondolni a lehetetlenről.

A templomtoronyban a harang rázendített az egész órára, sietve a kávéház ajtaja felé léptem, de közben egyre csak a levél egyik sora járt a fejemben.

Csak légy önmagad, és menni fog.

Hinni akartam, hogy menni fog. Mindennél inkább.

De hogyan is, amikor Alexander halálához is épp az vezetett, hogy *önmagam voltam*, és ezen már nem változtathatok.